

Arrest

nr. 62 844 van 8 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 11 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DELVAUX, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 18 mei 2009, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 10 maart 2011, aangetekend verstuurd op dezelfde dag.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Rom, afkomstig uit Pejë, Kosovo. U bezit de Kosovaarse nationaliteit. U bent traditioneel gehuwd met X (O.V. X), net zoals u een Rom uit Pejë. Uw partner moest tijdens de oorlog in Kosovo zakken met kieselstenen vullen voor de Serviërs. Wanneer aan het einde van het conflict de Serviërs de regio verlieten, vluchtte u samen met uw partner naar

Niksic, Montenegro. U verbleef er aanvankelijk in een barak en betrok er nadien een huis. Toen u in 2005 hoorde dat de situatie in Kosovo gekalmeerd was en dat Roma er niet langer worden lastiggevallen, keerden jullie terug naar Pejë. In Pejë werden jullie echter meermaals thuis lastiggevallen door onbekende Albanezen die vroegen waar jullie hun families hadden begraven. Bij één van die confrontaties in 2008 werd uw partner geslagen. Verder werden er stenen naar jullie huis gegooid. Voorts werden ook uw kinderen op school geslagen. U stelde tevens dat uw zoon Arton gezondheidsproblemen heeft aan de hersenen. Omwille van jullie problemen durfden jullie niet buiten komen en hem naar een arts te brengen. Uiteindelijk verliet u samen met uw partner en kinderen Kosovo, richting België, waar u op 18 mei 2009 asiel vroeg. U bent in het bezit van uw Kosovaars paspoort”.

Verzoekster betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoekster er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

- aan de door verzoekster neergelegde geboorteaktes van haarzelf en de gezinsleden kan geen bewijswaarde worden verleend vermits het gaat om vervalsingen;
- de verklaringen over de door verzoekster aangehaalde problemen in Pejë sinds 2008 stroken niet met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt
- de geloofwaardigheid van verzoekster wordt bijkomend ondermijnd door haar nalaten voor haar beweerde problemen ooit klacht te hebben ingediend bij de lokale en/of internationale autoriteiten in Kosovo
- het feit dat de kinderen van verzoekster gepest werden door andere leerlingen is onvoldoende zwaarwichtig om te worden aanzien als een daad van vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade
- verzoekster heeft evenmin aannemelijk gemaakt dat haar zoon omwille van één van de criteria zoals bepaald in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag, de toegang tot de medische behandeling werd belet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar echtgenoot N. B.. Verzoekster voert tegen de bestreden beslissing dezelfde middelen aan als haar echtgenoot.

2.2. De Raad heeft in zijn arrest nr. 62 843 van 8 juni 2011 aan verzoeksters echtgenoot de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

De motivering van dit arrest luidt als volgt:

“2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 1, A, al. 2 van het vluchtelingenverdrag, van de artikelen 2 en 3 wet motivering bestuurshandelingen, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 49, 49/2 en volgende van de vreemdelingenwet, en van artikel 52 en 62 van diezelfde vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te hervormen en hem de hoedanigheid van vluchteling of minstens subsidiaire bescherming toe te kennen. Hij herhaalt zijn asielmotieven en betoogt dat het gegeven dat de toestand voor Roma in Kosovo enigszins verbeterd zou zijn, geenszins verhindert dat verzoeker in casu het slachtoffer werd van vervolging omwille van zijn origine. Verzoekers merken op dat Roma lang niet altijd toegang hebben tot medische verzorging en zeker niet in dezelfde mate als hun Kosovaarse - Albanese medeburgers. De publieke opinie heeft zich tegen de zigeunerminderheid gekeerd en het is bekend dat zij slechts op een theoretische bescherming van de overheid kan rekenen. Verzoeker stelt tenslotte dat mensenrechtenrapporten bevestigen dat Roma-zigeuners nog steeds slachtoffer zijn van racistische aanvallen en zeer ingrijpende discriminatoire behandeling.

2.2. Betreffende de ingeroepen schending van de artikelen 48, 48/2, 48/5, 49, 49/2, 52 en volgende van de vreemdelingenwet stelt de Raad dat opdat een middel ontvankelijk zou zijn, het niet volstaat allerlei geschonden rechtsregels op te geven, maar bovendien nog genoegzaam moet worden toegelicht hoe de bestreden beslissing deze rechtsregels heeft miskend (RvS 11 april 2008, nr. 181.967). Verzoeker

geeft niet aan op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen schendt zodat dit onderdeel van het eerste middel dan ook onontvankelijk is.

De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet motivering bestuurshandelingen alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht hier is bereikt.

2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker op geen enkele wijze de motieven van de bestreden beslissing weerlegt. In casu werd vastgesteld dat verzoekers zich bedienen van vervalste documenten waardoor hun algemene geloofwaardigheid op de helling komt te staan. Verder werd vastgesteld dat hun verklaringen niet stroken met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en hun geloofwaardigheid bijkomend ondermijnd wordt door het feit dat zij voor hun beweerde problemen nooit klacht hebben ingediend bij de lokale en/of internationale autoriteiten in Kosovo, terwijl daartoe wel degelijk een mogelijkheid bestaat. Wat betreft de aangehaalde gezondheidsproblemen dient voor een beoordeling ervan een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht te worden aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen afdoende argumenten aan die hier alsnog een ander licht op werpen, doch beperken zich tot het herhalen van een aantal eerder afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter geen afbreuk gedaan aan de concrete vaststellingen die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker verwijst naar niet nader gepreciseerde "verscheidene mensenrechtenrapporten", welke evenmin als bijlage bij het verzoekschrift worden gevoegd, hebben de bestreden beslissingen terecht gesteld dat terwijl UNHCR in zijn "Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo" van juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, UNHCR nu, in zijn "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo" van 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld, hetgeen in casu gebeurd is. Zo kan worden vastgesteld dat verzoekers verklaren afkomstig te zijn uit Pejë en de bestreden beslissing uitgebreid inging op de specifieke situatie in deze gemeente: "Volledigheidshalve kan ook nog worden opgemerkt dat de informatie van het Commissariaat-generaal duidelijk maakt dat de Roma uit Pejë steeds met eventuele problemen terechtkunnen bij diverse vertegenwoordigers van hun gemeenschap. Zo zijn Roma in Pejë vertegenwoordigd via het 'comité van de gemeenschappen' en het 'Bemiddelingscomité', twee organen die een belangrijke rol spelen bij de bescherming van de rechten van de minderheden binnen de gemeente. Gani Toska zetelt voor de Roma-gemeenschap in het 'comité van de gemeenschappen'; Hajdar Berisha doet dit in het 'Bemiddelingscomité'. Voorts kunnen de Roma uit de wijk '7 Shtatori' in Pejë met hun problemen terecht in het gemeenschapscentrum dat zich in deze wijk bevindt. Daarnaast verleent ook de NGO 'Civil Rights Program-Kosovo' (CRP/K), die in Pejë over een bureau beschikt, juridische bijstand aan Roma uit deze gemeente. U liet evenwel na uw problemen bij voornoemde personen of bij enige organisatie die opkomt voor de rechten van de Roma in Pejë aan te kaarten (CGVS 13.01.2010, p.10 en 11; CGVS 14.01.2011, p.2). U gaf aan hen uit schrik nooit gecontacteerd te hebben (CGVS 14.01.2011, p.2). Uw uitleg is echter weinig afdoende als verklaring waarom u zich met mogelijke problemen van bedreiging, geweld of discriminatie niet eerst tot uw eigen vertegenwoordigers zou kunnen wenden, alvorens een beroep te doen op internationale bescherming."

2.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen."

2.3. Bijgevolg maakt ook verzoekster niet aannemelijk dat zij moet vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER